

— Нѣма время да са отпочива.... Нѣма, господа; За работа!....

— Кога той спи, Богъ го знае... На насъ рѣцѣтъ ни отпадатъ.... говоряхъ тѣ.

Отъ сутрина до вечеръ, въ приемната му са тѣлпяхъ военнитѣ, или тѣзи които чакахъ назначение, или които вече сж го получили... Най близнитѣ му сътрудници са събрали вече.... Останхлитѣ, като напимѣръ, капитанъ Маслова, той самъ го призоваваше при себе си:

— Трудно дѣло, страшно трудно! постоянно повтаряше той. Да са взематъ много войски не бива, и безъ това тѣзи разбойници сжко костуватъ на Россия; а ако не свършемъ съ тѣхъ, тутакси нашитѣ туркестански владѣния ще бѣдѣтъ на костъмъ.... Освѣнъ това, ний вече и прѣдварително исхарчихме пропасть!... А още и интендантството. Ако азъ получа назначението си, азъ тутакси ще почнѣ отъ това, че всичката хозяйствена часть на армията, ще я прѣдамъ на хора, които азъ зная, а интендантитѣ ще върнѣ назадъ на кавказкийтъ брѣгъ.... Тамъ у тѣхъ на всякой казѣоненъ ремикъ по пять чиновника сж турѣти. Войскитѣ сж прѣвѣсходни, но не умѣяхъ да ги водятъ!

Трѣбва да кажемъ истинната че и кавказката администрация не хранеше особенно нѣжни чувства къмъ Скобелева. Намъ ни разказвахъ, че нѣкои даже у дома си са отстранилъ да служатъ панихида за покойникътъ. Помилуйте въ тази тишина и гладъ, изведнѣжъ са вмѣкнѣ такъвъ бепокоенъ и дѣтеленъ чловѣкъ....

— На него тамъ тѣ сжщо му приготвяватъ посрѣщанне.... говоряхъ ми.

— Нищо не ще направятъ...

— Но, какъ да кажѣ... У насъ, тамъ, таква подевирачи има!...

Скобелевъ прѣкрасно знаеше това, и са готвяше за всяка случайность.

— Тѣ отъ Ахаль-Теке искахъ да си направятъ малѣкъ Дагестанъ!

— Какъ това?

— Така, на десять години ще да прострѣтъ това дѣло. Всяки, на когото сж нуждни чинове, ордени — отправятъ са тамъ, извършватъ надпрѣварвания и пакъ побѣгватъ. Арменцитѣ подрядници накрали бихъ въ джобоветѣ си казѣоннитѣ милиони. Къмъ услугитѣ на тѣзи всичкитѣ людие